

Piraat tegen piraat

De overwinning op de trommel vol rommel had Bear's zelfvertrouwen tot ongeken­de hoogte gestuwd. Hij paradeerde door de kamer met het halve kekje nog tussen zijn tanden.

“Bemanning! brulde hij. “ We hebben bewezen dat we waardige piraten zijn. Maar een echte kapitein krijgt pas respect.. wanneer hij een vijand verslaat.”

*Alsof het lot hem gehoord had klonk er een **krassend geluid** bij het raam. De gordijnen bewogen. Twee gloeiende ogen verschenen in de schaduw.*

Miauw...

Bear verstijfde. Zijn oor trok nerveus. “ Kapitein Snorhaar,” gromde hij.

Uit de schaduw sprong een kat op het aanrecht.

Niet zomaar een kat, maar een geharde zeeschurk..een zwart litteken over zijn snuit, een rafelige oorpunt, en rond zijn nek een halsband met een piepklein schedeltje eraan. Op zijn kop stond een scheef piratenhoedje dat waarschijnlijk uit een speelgoedkist was gestolen.Hij blies, de rug hoog, klauwen uitgeslagen.

“Hij daagt ons uit,” fluisterde Bear. “ Een duel.. piraat tegen piraat.

“ Wacht even,” zei Oliver bezorgd. “ Hij heeft echte klauwen. Jij hebt .. een houten lepel!”

*“ **ARRR !** brulde Bear. “ Dat is genoeg!”*

Hij sprong uit de wasmand, zette zijn poot breed en keek de kat recht in de ogen.

“ Kapitein Snorhaar! Ik, Kapitein Bear, daag je uit voor een duel om de heerschappij van deze zee..of tenminste deze keuken!”

De kat miauwde luid en sloeg een beker van de tafel. Het duel was begonnen.

Bear zwaaide wild met zijn lepel. Snorhaar dook behendig weg en tikte met zijn poot tegen de mand, die meteen omviel.

“Hij gebruikt katapultaanvallen!” riep Bear.

Hij sprong achter de trommel vol rommel en gooide elastiekjes alsof het kogels waren. Snorhaar leek niet onder de indruk. Hij sprong dichterbij, ogen fel, snorharen trillerig.

“Dit gaat mis”, riep Oliver

Maar Bear kneep zijn oog samen en bromde..Tijd voor mijn geheime wapen..”

*Hij haalde die adem, dook in zijn jaszak en trok.. een **Kietelveer** tevoorschijn.*

“Niemand,” zei hij plechtig, “kan weerstand bieden aan de Veer van Verschrikkelijke Vrolijkheid.”

Hij sprong naar voren en streek met de veer langs Snorhaar’s buik.

De kat verstijfde. Zijn ogen werden groot. En toen - tot ieders verbazing - barstte hij in luid gespin uit, rolde op zijn rug en trapte speels in de lucht.

*Bear stak zijn lepel triomfantelijk omhoog.
“Overgave! De vijand is verslagen.*

Snorhaar sprong uiteindelijk van het aanrecht en verdween met een zwiepende staart. Bear keek hem na, borst vooruit, kin omhoog.

“Zo. Nu weet iedereen dat ik de enige échte kapitein van dit huis ben.”

“Of heb je gewoon een kat gekieteld,” zei Oliver droog.

“Stilte, scheepsjongen. Geschiedenis wordt nu geschreven.”